

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce: **M. A. J.**, nar. X, pobyt v I., bytem F., t. č. neznámého pobytu, dříve zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, proti žalované: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Přerově, se sídlem U Výstaviště 18, Přerov, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2015, č. j. KRPM-108805/ČJ-2015-140022 UP, ve věci prodloužení zajištění žalobce,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2015, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaná prodloužila

zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Původní doba zajištění byla prodloužena o 34 dní do 1. 11. 2015.

[2] První žalobní námitkou napadl žalobce aplikaci § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které podle něj nesplňuje požadavek na kvalitu zákona a je proto v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny a nelze jej aplikovat, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, účinného od 1. 1. 2014, a jeho čl. 2 písm. n). Požadavek citovaných ustanovení na stanovení objektivních kritérií právními předpisy, které by definovaly vážné nebezpečí útěku, § 129 ani žádné jiné ustanovení zákona o pobytu cizinců nesplňuje. Citované ustanovení je neurčité a za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku, neboť tento pojem není zákonem definován. Stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které v případě možnosti zbavení osobní svobody klade na právní úpravu čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Obdobně rozhodly Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci č. j. 42 A 12/2015 – 78 a č. j. 78 A 9/2015 – 58, Městský soud v Praze pod č. j. 1 A 47/2015 – 21 a sp. zn. 1 A 59/2015 a Krajský soud v Brně pod č. j. 32 A 54/2015 – 88. Žalobce považoval § 129 zákona o pobytu cizinců za neaplikovatelný a tudíž napadené rozhodnutí za nezákonné.

[3] Druhou žalobní námitkou žalobce namítal, že Švédsko není povinné žalobce převzít za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a tudíž neexistuje reálný předpoklad předání žalobce. Zajištění žalobce tak není úzce spjato s účelem zajištění. Žalobce byl zadržen v mezinárodním vlaku jedoucím z Rakouska. Policie nejdříve provedla lustrace v informačních systémech a našla shodu v systému EURODAC se záznamem ze Švédska. Žalovaná následně zjistila, že se jedná o ukončené azylové řízení ve Švédsku. Žalobce byl proto zajištěn dne 30. 8. 2015 za účelem předání na základě readmisní dohody mezi Českou republikou a Rakouskem. Převzetí žalobce nebylo ze strany Rakouska schváleno s odůvodněním, že žalobce požádal o azyl ve Švédsku. Žalobce zároveň uvedl, že ve Švédsku žádal o udělení azylu v roce 2006, jeho žádost byla konečným rozhodnutím zamítnuta v roce 2008 a následně se žalobce vrátil do Iráku. Žalovaná přesto žalobce zajistila za účelem jeho předání do Švédska a zároveň ve svém rozhodnutí uvedla, že je Švédsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a Švédsko je povinné žalobce přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno. Žalovaná zcela opomněla čl. 19 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaná přitom měla informace o tom, že žalobce opustil území státu Evropské unie již v roce 2008, tj. před sedmi lety. Také měla informace o tom, že řízení o azylu žalobce ve Švédsku bylo již ukončeno.

Žalovaná tak mohla a měla zjistit, že Švédsko již nemá povinnost žalobce převzít a tudíž je i realizace důvodu zajištění žalobce velmi nepravděpodobná. I žalované přitom muselo být také zřejmé, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu ve Švédsku a následně nepokračoval ve své cestě do Finska přes Českou republiku, jak to ve svém rozhodnutí uvádí. Takový postup lze s ohledem na geografickou polohu skandinávských států a České republiky vyloučit. Zajištění za účelem předání do Švédska tak nemůže plnit účel, za kterým má být uplatněno, neboť Švédsko ani není podle Dublinského nařízení příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce a není tedy povinné žalobce převzít zpět na své území. Zajištění žalobce a ještě další prodloužení jeho zajištění je proto svévolné a v rozporu s čl. 5 Úmluvy, neboť jeho přemístění je prakticky nerealizovatelné vzhledem k tomu, že stát, do kterého má být přemístěn, ani nemá povinnost žalobce přijmout. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 a uvedl, že reálný předpoklad naplnění účelu zajištění je přitom podle rozsudku téhož soudu č. j. 2 As 80/2009 – 66 správní orgán povinen posuzovat i v případech zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle rozsudku SD EU ze dne 30. 11. 2009, *Kadzoev*, C-357/09, výroku č. 5, požadavek reálného předpokladu vyhoštění je splněn pouze v případě, že je skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění, tento reálný předpoklad však neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude přijat ve třetí zemi. Vzhledem k tomu, že žalobce o udělení azylu ve Švédsku požádal v roce 2006 a řízení o této žádosti bylo konečným rozhodnutím ukončeno v roce 2008, po čemž žalobce vycestoval z území členských států a opět na území EU vstoupil až po sedmi letech, v roce 2015, je nepravděpodobné, že by Švédsko s převzetím žalobce na své území souhlasilo.

[4] Žalobce nebyl informován o důvodech prodloužení zajištění v jazyce, jemuž rozumí a žalovaná tak porušila čl. 5 odst. 2 Úmluvy. Žalobce rozhodnutí o prodloužení zajištění v českém jazyce obdržel poštou bez toho, aby mu bylo toto rozhodnutí přetlumočeno a nebyly mu ani vysvětleny důvody prodloužení jeho zajištění. Uvedené ustanovení přitom jasně stanovuje povinnost státu zajistit, aby osoby zbavené své svobody byly informovány o důvodech tohoto opatření, aby mimo jiné mohly v případě nesouhlasu využít možnosti obrátit se na soudy se žádostí o přezkum takového rozhodnutí.

[5] Žalobce souhlasil s projednáním věci bez nařízení ústního jednání a navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce vstoupil na území České republiky 30. 8. 2015 bez cestovního dokladu a víza či jiného povolení, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Žalobce cestoval společně se svým bratrem (S. A. J.). Pozemní hranici ČR žalobce překonal v mezinárodním vlaku přijíždějícím z Rakouska. Při pobytové kontrole provedené 30. 8. 2015 v 00.10 hodin na vlakovém nádraží v Břeclavi žalobce předložil vlakové jízdenky zakoupené ve Vídni 28. 8. 2015 z Berlína do Puttgardenu a dále jízdenku z Puttgardenu do Københavnu. Na základě podkladů z provedené pobytové kontroly a dalších zjištění ve správním řízení zahájeném 30. 8. 2015 na oddělení pobytové kontroly, pátrání a

eskort v Přerově byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1599 Sb. uložena povinnost opustit území ČR. Jelikož žalobce vstoupil na území členských států Evropské unie nejprve v Řecku a potom i v Maďarsku a Rakousku, správní orgán prošetřil, zda nejsou dány důvody pro postup podle Dublinského nařízení. Proto byla provedena prověrka žalobce v policejních evidencích, při které byl zjištěn pozitivní záznam v systému EURODAC pro Švédsko, podle kterého byl důvod se domnívat, že žalobce ve Švédsku požádal o mezinárodní ochranu. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce žádal ve Švédsku o mezinárodní ochranu a žádost byla v roce 2008 zamítnuta. V souladu s Dublinským nařízením je Švédsko povinno žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno. Na základě těchto zjištění byl žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem předání a doba k zajištění byla stanovena na 30 dnů. Zajištěný žalobce byl dne 31. 8. 2015 umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové a dne 29. 9. 2015 byl přemístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Doba zajištění byla rozhodnutím ze dne 24. 9. 2015 prodloužena o 34 dnů, tj. do 1. 11. 2015.

[7] Žalovaná k žalobnímu bodu č. 1 uvedla, že zhodnotila dostatečně skutečný stav věci, uspokojivě posoudila tento případ a nejednala svévolně. Ustanovení § 129 zákona č. 326/1999 Sb. je normou kogentní, která nařizuje policii, jak má postupovat je-li naplněna skutková podstata § 129. Proto správní orgán podle tohoto předpisu konal. Námitku žalobce o nesouladu zákona o pobytu cizinců s Dublinským nařízením správní orgán uznal pouze v tom směru, že definice nebezpečí útěku obsažená v čl. 2 písm. n) nařízení měla být zavedena do českého práva. V konkrétním případě si ale sám bez potřeby se definice dokázal vyložit důvodnou obavu z vážného nebezpečí útěku a v rozhodnutí o zajištění pak toto nebezpečí dostatečně vysvětlil a odůvodnil na straně 4. K podobnému názoru o vlastní interpretaci neurčitých právních pojmů správními orgány dospěl například i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015 – 32. K problematice sporů o souladu českého cizineckého zákona s evropskými předpisy existují rozdílná stanoviska soudů a Nejvyšší správní soud vznesl k soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku v usnesení č. j. 10 Azs122/2015 – 88.

[8] K námitce nereálnosti provedení transferu žalovaná uvedla, že postupovala plně v souladu s Dublinským nařízením čl. 18 odst. 1 písm. d). K námitce opomenutí čl. 19 odst. 2 Dublinského nařízení žalovaná uvedla, že je k posouzení podmínek zániku povinnosti věcně příslušný požádaný stát, nikoliv správní orgán, který osobu zajistil za účelem jeho předání. Žalovaná konstatovala, že pro zákonnou oprávněnost zajištění cizince postačuje alespoň potenciální možnost jeho předání (viz rozsudek NSS č. j. 7 As 79/2010 - 150). Ve věci předání žalobce byl správní orgán 24. 9. 2015 informován Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o zahájení postupu podle Dublinského nařízení, tedy postupu o předání cizince do Švédska. Do dne 31. 10. 2015 nebyl správní orgán tímto odborem informován o průběhu řízení podle Dublinského nařízení a má tedy zato, že nebylo Dublinské nařízení uplatněno. Na základě těchto skutečností správní orgán 1. 11. 2015 propustil žalobce ze zajištění podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu zániku důvodů pro zajištění.

[9] K námitce neinformování o důvodech prodloužení zajištění v jazyce, jemuž žalobce rozumí, správní orgán uvedl, že celé správní řízení vyvolané neoprávněným vstupem na území ČR žalobcem, bylo vedeno za účasti tlumočníka do jazyka arabského. Žalobce byl řádně seznámen se všemi právy a povinnostmi a za účasti tlumočníka mu bylo předáno rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. Dne 4. 9. 2015 byl žalobce opětovně za účasti tlumočníka do jazyka arabského seznámen s rozhodnutím o zajištění a byl rovněž poučen o možném prodloužení jeho zajištění z důvodu probíhajícího řízení za účelem jeho předání do Švédska. Dne 24. 9. 2015 byl správní orgán požádán Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o prodloužení cizincova zajištění z důvodu zahájení postupu podle Dublinského nařízení, tedy postupu o předání cizince do Švédska. I přes veškeré vynaložené úsilí nebylo možné v době do ukončení prvotního zajištění, tj. do 28. 9. 2015 zajistit tlumočníka do jazyka arabského. Žalobci bylo dne 24. 9. 2015 předáno rozhodnutí o prodloužení zajištění v jazyce anglickém, ve kterém se žalobce dostatečně dorozuměl a rozhodnutí mu bylo přetlumočeno.

[10] Závěrem žalovaná uvedla, že postupovala při rozhodování o zajištění plně v souladu se zákony a jinými právními předpisy, jak vyplývá z § 2 odst. 1 a 4, § 3 a 50 správního řádu. S návrhem žalobce na zrušení rozhodnutí o zajištění a vrácení věci k dalšímu řízení žalovaná nesouhlasila. Správní řízení bylo 1. 11. 2015 ukončeno a cizinec byl propuštěn na svobodu. Z důvodu propuštění cizince před vyjádřením správního orgánu k žalobě a nemožnosti zjištění adresy pro doručování písemností cizinci správní orgán upustil od jeho předání.

[11] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tedy ke dni 24. 9. 2015.

[12] Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 8. 2015 v 00.10 hodin při pobytové kontrole na nádraží Českých drah Břeclav ve vlacích EN – 476 Metropol a R – 406 Chopin na příjezdu do ČR byl v 00.30 hodin v mezinárodním vlaku R 406 Chopin jedoucím z Rakouska do Berlína byl kontrolován žalobce a na výzvu policie nepředložil žádný platný cestovní doklad, vízum nebo povolení, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR. Proto byl na místě zajištěn a eskortován na odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort do Přerova k dalším úkonům.

[13] Podle záznamu ze dne 30. 8. 2015 byl žalobce poučen, poučení převzal a bylo mu přetlumočeno tlumočnickem arabského jazyka.

[14] Na žádost žalované Společné centrum policejní spolupráce Mikulov – Drasenhofen 1. 9. 2015 odpovědělo, že žalobce nepožádal o azyl v Rakousku, Řecku ani Maďarsku.

[15] Součástí spisu jsou kopie jízdenek ze dne 28. 8. 2015 z Vídně do Berlína, Puttgardenu a Kodaně.

[16] Usnesením ze dne 30. 8. 2015 byl žalobci ustanoven tlumočnick arabského jazyka.

[17] Řízení o povinnosti opustit území bylo zahájeno za přítomnosti tlumočnicka oznámením ze dne 30. 8. 2015.

[18] Podle protokolu o výsledku žalobce ze dne 30. 8. 2015 žalobce výslovně uvedl, že porozuměl poučení i důvodu, proč je s ním sepsován protokol a souhlasil s tím, aby jednání bylo vedeno za přítomnosti ustanoveného tlumočnicka, se kterým souhlasil a rozuměl mu v plné míře. Žalobce uvedl, že manželka, tři děti (čtvrté je na cestě), otec, matka, 5 sester a 1 bratr zůstali v Iráku a on se svým bratrem se rozhodl odejít z důvodu, že v Iráku není bezpečno. Žalobce má středoškolské vzdělání, je automechanik, 16 let opravoval auta a vydělával asi 500 \$ měsíčně. Z Iráku odlétal z 6.500 € a nyní má asi 5.000 €. S bratrem odletěli z Bagdádu do Istanbulu a pak letecky do Izmiru a přes převaděče se dostali za 900 \$ člunem na řecký ostrov Kos. Tam je kontrolovala policie a dostali rozhodnutí k opuštění Řecka na 3 měsíce. Jeli do Atén, autobusem do Soluně a odtud pěšky do Makedonie přes Srbsko až do Maďarska. Pěšky to trvalo asi týden, šli ve dne i v noci. Kontrolování nebyli, policie je nikde nezastavila. Při překročení srbsko-maďarských hranic nasedli do dodávky, která je za 100 € dovezla do Vídně. Tam byli dva dny v hotelu a 28. 8. 2015 si koupili jízdenky z Vídně do Berlína s tím, že s bratrem chtěli do Finska. Z Iráku utekli z důvodu nebezpečí od organizace ISIL, jejíž přítomnost v okolí Fallujah je čím dál silnější. Jízdenky z Vídně do Kodaně stály asi 400 € na jednu osobu. Žalobce doplnil, že má středoškolské vzdělání, je obchodník a podnikal v nákupu a prodeji aut, vydělával až 800 \$ měsíčně. K dotazům žalobce uvedl, že cílem jeho cesty bylo dříve Finsko. Tam chtěl, protože tam je rychlé řízení za účelem sloučení rodiny. Na území ČR je poprvé. Neměl v úmyslu zůstat na území ČR, chce pokračovat do Finska. O vízum pro cestu do některého ze států Evropské unie v minulosti nežádal. Ve Švédsku žádal o azyl v roce 2006, byl tam od roku 2006 do roku 2008, azyl tam nedostal. Zákaz pobytu v Evropě nikdy neměl, jinde nikdy nebyl. V ČR příbuzné nemá, ani v EU. K dotazu, zda vlastní nějaký cestovní doklad, žalobce uvedl, že ano, ale poslal ho po převaděči zpět do Iráku. Žalobce si byl vědom, že bez víza či povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých území a vstupovat na území ČR. V návratu do Rakouska mu nic nebrání a nikdy nebyl souzen ani stíhán policií. Ochoten poplatek za správní řízení byl žalobce zaplatit, ale až později. Přestupek za neoprávněný pobyt na území ČR byl ochoten vyřešit domluvou, rozuměl tomu. K dotazu na ochotu uhradit finanční záruku žalobce uvedl, že má nějaké peníze, ale neví, kolik by to bylo. Nikoho s povoleným pobytem v ČR, kdo by za něj finanční záruku složil, nemá a není schopen si v ČR zajistit ubytování. Dále se k řízení žalobce již nechtěl vyjádřit, ani k výzvě dokumenty na podporu svých tvrzení nepředložil. Žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné ani známé a nemá zde žádné jiné závazky či vazby. Je mu líto, co svým jednáním způsobil, nebyl v tom úmysl.

[19] Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2015 žalobci byla uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Ke splnění povinnosti byla žalobci stanovena k opuštění území ČR doba nejpozději do 30 dnů od ukončení zajištění, a to jen v případě, nebude-li postupováno podle dohody mezi vládou ČR a Rakouskou spolkovou republikou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem, která vstoupila v platnost 9. 10. 2005 a vyšla ve Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „readmisní dohoda“). Žalobci byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Rozhodnutí bylo žalobci předáno 30. 8. 2015 za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského.

[20] Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2015 byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem jeho předání podle znění mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 – „dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem, která vstoupila v platnost dne 9. 10. 2005 a vyšla ve Sbírce pod č. 102/2005 Sb. m. s.“ (dále jen „readmisní dohoda“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů, tedy od 30. 8. 2015 do 28. 9. 2015. Žalobce hlídce nepředložil platný cestovní doklad ani vízum či jiné oprávnění ke vstupu a pobytu na území ČR, což žalobce potvrdil do protokolu stejně jako to, že v současné době nemá cestovní doklad. Lustrací v systémech policie nebylo zjištěno, že by mu někdy bylo uděleno vízum opravňující ho ke vstupu na území ČR. Z veškerých nashromážděných podkladů a žalobcova vyjádření vyplývá, že vstoupil na území neoprávněně, bez platného cestovního pasu a víza či jiného povolení opravňujícího ho k pobytu v ČR. Žalobce tak porušil povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Protože žalobce přicestoval z území Rakouské spolkové republiky, bylo mu vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území a následně rozhodnuto o jeho předání podle čl. 5 odst. 2 readmisní dohody. Správní orgán je oprávněn zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího předání podle citovaného zákona, existuje-li vážné nebezpečí útěku nebo skrývání se. Na základě předchozího jednání žalobce byl správní orgán názoru, že vážné nebezpečí útěku v tomto konkrétním případě hrozí. Jak žalobce sám do protokolu uvedl, cílem jeho cesty bylo Finsko. Za účelem dosažení svého cíle nelegálně překročil vnější hranice Evropské unie. Nejdřív z Turecka do Řecka a následně pokračoval z Řecka přes Makedonii, Srbsko, Maďarsko do Rakouska. Z trasy, kterou absolvoval, je zřejmé, že jeho cesta skutečně po celou dobu směřovala do Finska, přičemž nebyl ochoten využít ochrany žádné ze zmíněných zemí, přes které cestoval. Stejně dle jeho vyjádření nemá v úmyslu zůstat ani v ČR. Svým jednáním žalobce prokázal, že ve snaze o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva. Toto jednání, kterého se dopustil v minulosti, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude na základě mezinárodní smlouvy předán do země, ze které přicestoval. Je reálné se domnívat, že v případě jeho nezajištění by dokončil svůj úmysl a vycestoval by z ČR směrem do Finska. V daném případě existuje vážné nebezpečí útěku a skrývání se proto, aby nebyl vrácen do Rakouska. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně hovoří o tom, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle

§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Správní orgán posuzoval, zda je v daném případě možné uplatnit tato mírnější donucovací opatření. Lustrací v evidencích cizinecké policie bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR hlášený pobyt a ani nemohl mít, neboť do ČR přicestoval bez povolení úřadů a pouze s úmyslem využít ČR jako tranzitní zemi. Žalobce nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a v ČR nežije ani žádný jeho příbuzný či známý, který by ho ubytoval, případně za něj finanční záruku složil. Na základě uvedených zjištění nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb. Tento názor je v souladu s dostupnou judikaturou (rozsudek Městského soudu v Praze 5, č. j. 5 A 33/2011-18, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 76/2011 – 50). Žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty bylo již od počátku Finsko, do kterého po celou dobu své cesty směřoval. Opustil území Rakouska, aby se dostal do Finska a současně ani v ČR neměl v úmyslu zůstat, a proto je důvod se domnívat, že v jeho případě by uložení zvláštní opatření nespĺnilo zamýšlené očekávání a žalobce by území opustil směrem do Finska tak, jak bylo ostatně i v jeho plánu. Uložením zvláštního opatření by tak byl ohrožen výkon jeho předání do Rakouska a takové opatření by bylo neúčinné. Žalovaná se při rozhodování zabývala i přiměřeností zajištění, kdy vycházela zejména z § 174a zákona č. 326/1999 Sb., jakož i z vyjádření v protokolu o výsledku účastníka řízení, kde zjišťovala další možné důvody mající vliv na posouzení přiměřenosti tohoto rozhodnutí. Žalobce je v mladším produktivním věku a je zdravotně v pořádku. Dle jeho slov nikdy v ČR nebyl a nemá zde žádné známé ani příbuzné, což znamená, že nemá v ČR žádné rodinné vazby. Délku jeho pobytu na území lze počítat v řádech hodin, takže je vyloučeno, aby si žalobce vytvořil silnější vazby k ČR, které by byly překážkou jeho předání dle mezinárodní smlouvy zpět na území Rakouska. Za krátký čas a při neznalosti jiného než arabského jazyka si na území nemohl vytvořit kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků a není schopen si zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Bez povolení k pobytu, zdravotního pojištění a znalosti jazyka je vyloučeno, aby si byl schopen finančně svou obživu a ubytování legálně obstarat. Proto měl správní orgán zato, že zajištěním žalobce za účelem jeho předání dle mezinárodní smlouvy, a to pouze na dobu nejvýše 30 dnů, nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život a zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu. Ani žalobce do protokolu neuvedl žádné skutečnosti, pro které by pro něj zajištění bylo nepřiměřeným zásahem. Při stanovení délky zajištění na 30 dnů správní orgán vycházel zejména ze znění readmisní dohody a ze zkušeností získaných při stanovení lhůt pro předání cizinců právě do Rakouska. Doba zajištění není postavena na svévolném rozhodnutí zajišťujícího správního orgánu, nýbrž na lhůtě pro převzetí, kterou stanoví rakouská strana. Pokud rakouská strana akceptuje převzetí cizince ve lhůtě kratší než je lhůta stanovena výrokem, je povinností zajišťujícího správního orgánu v této lhůtě cizince předat bez ohledu na to, jakou lhůtu pro zajištění stanovil. Rakouská strana v průběhu uplynulého měsíce postupně prodloužila dobu pro převzetí cizinců navracejících se v rámci readmisní dohody, a to z důvodu zvýšené migrace. Proto přebírala cizince ve lhůtě až tři týdnů a správní

orgán musel konstatovat, že účel zajištění bude v každém případě naplněn a je předpoklad, že to bude ve lhůtě stanovené výrokem tohoto rozhodnutí.

[21] Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2015 byla podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1959 Sb. prodloužena o 34 dnů, tedy do 1. 11. 2015. Žalovaná odkázala na § 129 odst. 1, 3 a 5 citovaného zákona a vyšla ze všech dosavadních zjištění, které jsou citovány výše a která v rozhodnutí popsala. Žalovaná odkázala na § 18 odst. 1 písm. b) a čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a zopakovala důvody pro zajištění uvedené v předchozím citovaném rozhodnutí. Při stanovení doby prodloužení zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce podle Dublinského nařízení, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Při stanovení doby, o kterou se zajištění prodlužuje, žalovaná zohlednila zejména lhůty, kterými jsou dle uvedeného nařízení vázány členské státy při žádostech o předání na území žádaného státu. Jedná se zejména o lhůtu jednoho měsíce, ve kterém Dublinské středisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Stanovená doba prodloužení zajištění v daném případě je 34 dnů, je v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení. Podle tohoto nařízení v čl. 28 odst. 3 nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět překročit 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. V daném případě bude touto lhůtou 1 měsíc od zahájení Dublinského řízení, tedy do 28. 9. 2015. V této lhůtě došlo dne 24. 9. 2015 k předložení žádosti Švédsku o převzetí žalobce, a to má lhůtu dvou týdnů, to je do 8. 10. 2015 na to, aby se k řízení vyjádřilo. V případě, že nebude do dvou týdnů odpověď poskytnuta, má se za to, že bylo žádosti vyhověno a od tohoto dne běží v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení šestitýdenní lhůta, v níž je nutno přemístění cizince uskutečnit. V případě, že k přemístění nedojde ve stanovené lhůtě, je zajišťující útvar povinen cizince propustit. Tato šestitýdenní lhůta, která současně zasahuje do doby stanovené výrokem původního rozhodnutí o zajištění, končí 1. 11. 2015. Proto bylo prodlouženo zajištění žalobce o 34 dní tak, aby doba zajištění žalobce nepřekročila lhůtu stanovenou v čl. 28 Dublinského nařízení. V daném případě je zřejmé, že předání žalobce nebude v době původní doby zajištění realizováno a nadále trvají důvody pro omezení osobní svobody. Žalovaná odkázala na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 11/2015 – 32. V následujících dnech bude žalobci předáno rozhodnutí o jeho přemístění, kdy má patnáctidenní lhůtu, v níž je oprávněn podat proti rozhodnutí o přemístění žalobu. Tuto lhůtu nelze zajištěnému upřít a nelze ani učinit úkony směřující k jeho přemístění, neboť cizinec má možnost podat opravný prostředek proti svému přemístění do konkrétní země. Současně je nutno připočítat i dobu potřebnou k zajištění letecké přepravy do Švédska, kde letecká společnost vyžaduje informaci o převozu cizince minimálně s týdenním předstihem. Podle správního orgánu ve lhůtě stanovené tímto rozhodnutím je reálná možnost přemístění jmenovaného do Švédska.

[22] Podle příkazu k propuštění cizince ze Zařízení pro zajištění cizinců z 31. 10. 2015 měl být žalobce propuštěn podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/99 Sb. Zařízení pro zajištění Vyšší Lhoty byla zmocněna k vydání výjezdního příkazu s platností od 1. 11. 2015 do 30. 11. 2015.

[23] Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[24] Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále „zákon o pobytu cizinců“), *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

[25] Podle § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

[26] Podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

[27] Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně. Následkem takového jednání žalobce bylo jeho zajištění za účelem jeho předání a jeho prodloužení. Na zjištěný skutkový stav tak aplikovala žalovaná správně § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců.

[28] Žalobní námitka, že nebylo možno užít § 129 zákona o pobytu cizinců, je nedůvodná. Sporný byl výklad neurčitého právního pojmu *vážné nebezpečí útěku*, stanovené v čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřelované znění), dále „Dublinské nařízení“.

[29] Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*

[30] Podle čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení *pro účely tohoto nařízení se rozumí "nebezpečím útěku" existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě*

domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

[31] Žalobce dovozoval z citovaného čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, že pokud nejsou v právních předpisech vymezena objektivní kritéria pro interpretaci pojmu „nebezpečí útěku“, nelze tento neurčitý právní pojem vůbec aplikovat a cizince s tímto důvodem zajistit. S tímto právním názorem soud nesouhlasí. Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na mezinárodní smlouvu sjednanou s jiným členským státem přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelný právní předpis Evropských společenství. Poznámka pod čarou odkazuje na nařízení č. 343/2003, jenž bylo nahrazeno Dublinským nařízením. Dublinské nařízení stanoví kritéria a postupy pro společnou azylovou politiku Evropské unie. V rámci stanovených postupů je přípustné i zajištění cizince podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Žádná (podrobnější) kritéria účinný právní předpis České republiky ani EU nevymezuje. Blanketní norma čl. 2 písm. n) nařízení předvídá bližší vymezení podmínek pro výklad pojmu „nebezpečí útěku“ v národních legislativách. Pokud Česká republika ještě tato kritéria nevymezila, neznamená to, že by byl § 129 zákona o pobytu cizinců nepoužitelný. Mezeru v zákoně (nevymezení kritérií pro výklad daného pojmu) je možné vyplnit systematickým výkladem v souladu s rozhodovací praxí, a to správní a následně soudní (zde soud odkazuje na podrobnou argumentaci v rozsudku Krajského soudu v Brně, čj. 33 A 40/2015 – 32, se kterým se zcela ztotožňuje). S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 Azs 49/2015 – 48 (www.nssoud.cz), je třeba při výkladu neurčitého právního pojmu vážné nebezpečí útěku posoudit 1. úmysl pokračovat dále v cestě do Evropské unie, 2. nevyčkání do předání orgánům příslušného členského státu a 3. porušování předpisů členských států. Tento právní názor nebyl zjevně dosud překonán, a to ani při vědomosti vydání usnesení o podání předběžné otázky Nejvyšším správním soudem Soudnímu dvoru EU ve věci sp. zn. 10 Azs 122/2015 – 88.

[32] V souzené věci byly podle soudu podmínky prodloužení zajištění v návaznosti na samotné zajištění zcela jednoznačně naplněny a soud se ztotožnil s výkladem neurčitého právního pojmu „vážné nebezpečí útěku“ s žalovanou. Žalobce zamýšlel jet do Finska, jízdenku měl zakoupenou z Vídně do Berlína a následně Kodaně. V České republice žalobce setrvat vůbec nechtěl, nemá tu žádné příbuzné, známé, žádné vazby, závazky, možnost ani zájem přebývat. Žalobce žádal o azyl v roce 2006 ve Švédsku, v roce 2008 mu byla žádost zamítnuta a žalobce odjel zpět do Iráku. O vízum ani žádné jiné povolení pro vstup do České republiky nebo pobyt na jejím území si žalobce nepožádal. Žalobce vstoupil na území České republiky bez osobních a cestovních dokladů. Z důkazů provedených výslechem žalobce a listinami - jízdenkami se podává, že žalobce měl jednoznačný úmysl pokračovat v cestě do Kodaně a následně do Finska. Do Evropské unie vstoupil přes Řecko, pak Maďarsko, Srbsko a Rakousko a v žádné zemi, a ani v České republice, nežádal o azyl. V žádné zemi neměl zájem vyčkat na předání do příslušného státu. Přitom při cestě žalobce porušoval předpisy členských států EU. Žalobce byl zcela legitimně podezříván žalovanou, že by v případě ponechání na svobodě pokračoval v cestě do Kodaně a Finska. Zjevně by nepostačovalo mírnější

opatření než omezení žalobce na svobodě. To žalovaná velmi podrobně a srozumitelně vysvětlila v napadeném rozhodnutí.

[33] Nesporná je i skutečnost, že po zajištění mělo dojít k předání žalobce. Sporné bylo určení státu, kam měl být žalobce předán. Žalobce v žalobě namítal, že ze Švédska zamýšlel pokračovat do Finska, která byla jeho cílovou zemí. Žalobce byl zajištěn v České republice při cestě vlakem z Vídně do Berlína, na území ČR vstoupil z Rakouska.

[34] Podle čl. 20 odst. 1 Dublinského nařízení *řízení o určení příslušného členského státu se zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě*.

[35] Podle čl. 20 odst. 5 Dublinského nařízení *členský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, je povinen za podmínek uvedených v člancích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět. Tato povinnost **zaniká**, pokud členský stát, který je žádán o dokončení řízení o určení příslušného členského státu, je schopen doložit, že **žadatel mezitím opustil území členských států na dobu nejméně tří měsíců** nebo od jiného členského státu obdržel povolení k pobytu. Žádost podaná po této době nepřítomnosti uvedené v druhém pododstavci se považuje za **novou žádost**, na základě které je zahájeno **nové řízení** o určení příslušného členského státu*.

[36] Dublinské nařízení se aplikuje na případy cizinců, kteří požádali o mezinárodní ochranu, resp. azyl. Žalobce požádal o azyl ve Švédsku v roce 2006 a v roce 2008 mu byla žádost zamítnuta. Poté odjel zpět do Iráku a ani sám netvrdí, že by neodjel z EU na dobu delší než tři měsíce. Podle § 20 odst. 5 Dublinského nařízení povinnost Švédska převzít žalobce zanikla.

[37] Podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení *členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu*.

[38] Podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět*.

[39] Podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta*

konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES. Pokud se uvedený členský stát rozhodne požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, pravidla podle směrnice 2008/115/ES se nepoužijí.

[40] Žalobce se nacházel na území České republiky bez povolení k pobytu a o mezinárodní ochranu ani azyl nově nepožádal v žádném členském státě EU, jak potvrdil při svém výslechu a jak bylo dosvědčeno i z databáze EURODAC.

[41] Česká republika tak požádala o převzetí žalobcem Rakouskou spolkovou republikou zcela oprávněně. Tento postup byl v souladu s Dohodou mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem (readmisní dohoda), publ. pod č. 102/2005 Sb. m. s. a účinnou od 9. 10. 2005. Podle čl. 5 odst. 1 této dohody *každá smluvní strana převezme na základě písemné žádosti druhé smluvní strany státního občana třetího státu nebo osobu bez státní příslušnosti, která nesplňuje nebo přestala splňovat podmínky platné pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo věrohodně doloženo, že tato osoba vstoupila na území státu žádající smluvní strany přímou cestou z území státu žádané smluvní strany poté, co pobývala na území státu žádané smluvní strany.*

[42] Třetí žalobní námitkou žalobce namítl, že nebyl informován o důvodech prodloužení zajištění v jazyce, jemuž rozumí; rozhodnutí obdržel poštou bez toho, aby mu bylo toto rozhodnutí přetlumočeno; nebyly mu ani vysvětleny důvody prodloužení jeho zajištění. Přitom žalobce měl být informován o důvodech tohoto opatření, aby mj. mohl v případě nesouhlasu využít možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum takového rozhodnutí.

[43] Tato žalobní námitka není důvodná. Již z podání žaloby a jejího obsahu je zjevné, že žalobce pochopil obsah napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o zajištění žalobce, které je ze značné části totožné s napadeným rozhodnutím, bylo žalobci přetlumočeno. Rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce mu bylo předáno a přetlumočeno v jazyce anglickém, ve kterém se dostatečně porozuměl, jak uvedla žalovaná. Uvedenou skutečnost dokládá i to, že bez znalosti obsahu rozhodnutí o prodloužení zajištění by žalobce nebyl schopen podat posuzovanou žalobu.

[44] Z výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[45] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává

ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 9. 11. 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně